

„Elhívott minket szent hívással”

Radu Gavriluț

Elhangzott 2020. május 13-án, Nagyváradon.

<https://www.ekklesiaoradea.ro/>

„Aki megtartott (román fordításban: megváltott) minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte, megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak Jézus Krisztusnak megjelenése által, aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangélium által” (2Tim 1,9-10).

Ő elhívott minket és tudjuk, hogy rajtunk kívül még sokakat. Ezt a Lukács evangéliuma 14. részének 17-24. verseiben olvasható példázatban is láthattuk. A meghívottak azonban, mintha összebeszéltek volna, elkezdtek kimentegetni magukat. Ahogyan az imént valaki a tizedet említette – nehéz kérdés, hogy mennyit adok az Úrnak az időmből? Hármát a huszonnégy órából? Ő azt akarja, hogy mind az Övé legyen. Ez pedig még nehezebb. Szent hívással hívott el bennünket. Úgy, ahogy elhívta azokat a tanítványokat is, akik mindenféle kifogással hozakodtak elő, akiknek az Úr dolgainál fontosabb teendőik is voltak.

Felmerül a kérdés, hogyan lehetünk mi biztosak abban, és hogy válaszolunk arra az elhívásra, amit Ő intézett felénk? Ő megváltott, de a megváltás nem elhívás. A megváltás ajándék. Miután megváltott, azután hívott bennünket szent hívással.

Az emberi testre gondoltam, ahol normális esetben minden vezérlés és minden reakció a fejből indul ki. A testi, fizikai területen a dolgok nagyon világosak, de szellemiekben hogyan kötődhetnek szorosan a Főhöz? Krisztus a Fő: a gyülekezet és minden más dolog felett. Ő akar irányítani mindent. Tudjátok, hogy a testvérek nagy hangsúlyt fektetnek a fej befedezésére. Tulajdonképpen mit jelent a fej befedezése? Azt, hogy egyetlen Fej legyen, a Krisztus. Ő akarja irányítani a mi életünket. Szellemi területen minden a Főtől indul ki. Miután mi megismertük, hogy Ő lett a mi Megváltónk, Ő azt akarja, hogy elismerjük Őt, mint Urunkat, Gazdánkat, mint Főt. Várja a mi beleegyezésünket, és nem tesz semmit erőszakkal. A Szent Szellem által, amelyet Ő helyezett belénk, szólni akar hozzánk. Figyelmeztet és mondja: Én vagyok a Fő. A mi számunkra egyrészt nagyon egyszerű, másrészt elég bonyolult, hogy megtanuljunk, miként uralkodjon a Fej az életünkben. Krisztus a Fej, de nemcsak az egyén, hanem a gyülekezet számára is. Amikor beleegyezésünket adjuk ahhoz, hogy Ő irányítsa az életünket, lényegében ez az odaszentelés.

Régebben jöttek néhányan a gyülekezetünkbe, és szerettek volna hozzánk kapcsolódni, de végül nem maradtak itt. 1990 után az Amerikai Egyesült Államokból is jöttek testvérek, akik őszinték voltak, szokásuk szerint buzgón tevékenykedtek az Úrért. Egyikük megkérdezte tőlem, hogy mit gondolok, mit tudna ő tenni Romániában? Én azt feleltem, hogy nem tudom. Az odaszentelés nem az, hogy tegyél valamit az Úrért, hanem hagyd, hogy Ő tegyen az életedben azt, amit Ő akar.

Sokan félnek attól, hogy megtegyék és kimondják: Uram, itt az életem, tegyél vele, amit akarsz! Eljön az idő, amikor a hitéletünkben határozottan meg kell tennünk ezt az első, de nagyon

fontos lépést. Amikor egy lány férjhez megy, lemond a saját nevééről és felveszi a férje nevét, ezáltal azt mondja ki, hogy a férje a feje. Hajoljunk meg mi is, és hagyjuk, hogy Ő legyen a Fő. Ez másként nem megy, csak ha elismerjük, hogy a Szent Szellem az, aki munkálkodik bennünk, felfedi, hogy kik vagyunk és megmutatja, hogy valójában Krisztus a Fő.

Még egy igeverset szeretnék olvasni: **„Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívástokhoz, mellyel elhívattatok. Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, igyekeztvén megtartani a Szellem egységét a békességnek kötelében”** (Ef 4,1-3).

Amikor az Úrhoz jövünk, és szóba elegyedünk egy számunkra ismeretlen emberrel, nem kell sokat beszélgetnünk ahhoz, hogy felfedezzük és ráébredjünk arra, hogy egyek vagyunk, vagy sem. A hitéletem elején utaztam valakivel a vonaton. Meglepő volt, hogy elkezdtünk beszélgetni és közben örvendeztünk. Meg sem kérdeztem honnan, milyen gyülekezetből jön. Egyszerűen csak láttam, hogy a Szellem egysége olyan ajándék, amit Isten nekünk adott.

Azt mondja az Ige: őrizzétek szorgalmasan, buzgón a Szellem egységét a békesség kötelékében. Ne vessétek el ezt az egységet! Ne hangsúlyozzatok igazságokat csak azért, mert azokat az Úr megmutatta nektek. Keressétek, hogy megőrizzétek a Szellem egységét a békességnek kötelékében, míg mindnyájan eljutunk a hit egységére. A Szellem egységével kezdjük és a hit egységével zárjuk.

Testvérek, nincs más út. Ha mi nagyon ragaszkodunk a saját csoportunkhoz és azokhoz, akik úgy látnak, mint mi, elkerülhetetlen, hogy elmélkedés, utánajárás és gondolkodás nélkül magunkévá tegyük a hallott dolgokat, automatikusan elfogadjuk, amit mások mondanak. Én is tettem így. Gondot kell fordítanunk arra, hogy a Szellem egységét minden testvérrel megőrizzük. Ezt nagyon fontosnak tartom.

Még valamit szeretnék mondani. **„Akihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel szellemi házzá, szent papsággá, hogy szellemi áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által”** (1Pét 2,4-5).

Tudjuk, hogy Isten azt akarta, hogy Izráel népe papi nemzetség legyen. De amikor az aranyborjút készítették, elbuktak. Akkor a tizenkét nemzetségből egy nemzetség, helyesebben egyetlen család lett kiválasztva, hogy a papi szolgálatot betöltse. Nekünk papi nemzetségnek kell lennünk. Mikor az Úr Jézus eljött, akkor Ő helyreállította ezt, és nagyon világosan elmondta, hogy mi szent papság vagyunk, hogy szellemi áldozatokkal áldozunk, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. Mi nem csak arra vagyunk elhívva, hogy tudjuk azt, hogy Ő megváltott minket. Ő megváltott és szent hívással elhívott, nem a mi cselekedeteinkért. Most azt akarja, hogy szolgáljunk, mindenki ahhoz képest, amit Isten ajándékozott neki.

Testvérek, a hit útján nem lehet előre haladni, és válaszolni az elhívásra, amellyel Ő elhívott, ha nem értjük meg, hogy nekünk papokként kell szolgálnunk. Mindnyájan kaptunk egy ajándékot az Úrtól, amellyel szolgálnunk kell.

Valaki megkérdézhethetné, hogy hogyan tudhatná meg azt, hogy milyen ajándékot kapott? Tudjuk, hogy amikor egy kisbaba megszületik, akkor már minden szervével rendelkezik. Van szeme, füle, szája, orra, keze lába, de még nem tudja őket használni. A kezek például arra valók, hogy valamit csináljunk. De egy kicsi gyermek még négykézláb jár. Ki tanítja meg arra, hogyan járjon? Még ha a szülei próbálják is, de mert ő növekszik és fejlődik, egyszer csak rájön arra, hogy a lábai

arra valók, hogy azokon járjon. Tehát a probléma lényege az, hogy ahhoz, hogy betöltsd a szolgálodat, növekedned kell. Eközben felfedezel olyan dolgokat, amiket csak te tudsz megtenni. És ha azokat teszed, meglátod, hogy segítségére leszel a testvéreknek.

1985-ben élt itt két idős testvér, és egyetlen nap különbséggel mindketten meghaltak. Úr keletkezett, amit senki nem tudott betölteni. Én akkor nagyon fiatal voltam, harminckét éves. Ismertem a testvéreket, elkezdtem meglátogatni őket, de ezzel nem volt különösebb szándékom. Azt vettem észre, hogy mentem hozzájuk, és nem tudtam tíz percnél többet beszélni, tíz perc után megálltam. A testvérek azt mondták: beszélj hosszabban. Nincs mit mondanom. De az én számomra bátorítás volt, amikor ezt kérték. De ha a testvérek azt mondják, hogy beszélj rövidebben, akkor el kell gondolkoznod.

Még valamit szeretnék mondani. **„Eljövén pedig az is, aki az egy táalentumot kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és ott is takarsz, ahol nem vetettél. Azért félvén, elmentem és elástam a te táalentumodat a földbe, ímé megvan ami a tied. Az ő ura pedig felelvén monda neki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem, és ott is takarok, ahol nem vettem. El kellett volna tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál, és én megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét. Vegyétek el azért tőle a táalentumot, és adjátok annak, akinek tíz táalentuma van. Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és megszorítottatik, akinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, amije van” (Mt 25,24-29).**

Mit gondoltok, hogy az a szolga, aki az egy táalentumot kapta, miért ásta el azt a földbe? A válasz a 24. és 25. versekben van: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és ott is takarsz, ahol nem vetettél. Azért félvén, elmentem és elástam a te táalentumodat a földbe, ímé meg van, ami a tied. Nekünk mi a véleményünk a mi Urunkról? Mert jönnek az életben mindenféle helyzetek, amelyek nem mindig rózsaszínűek. Addig, amíg minden jó, könnyen mondjuk, hogy az Úr jó, és szeretünk Uram. De amikor Ő kénytelen fegyelmezni bennünket, akkor a véleményünk megváltozik.

Testvérek, én azt hiszem, hogy a félelem nem elégséges a szolgálathoz („féltem tőled”). Egyedül a Gazdánk iránti szeretet az, ami ösztönözni tudja a mi szolgálatainkat, semmi más. Az Úr ezt kérdezte Pétertől: Péter, szeretsz engem? Uram, te tudod, hogy kedvellek, ragaszkodom Hozzád – ahogy egyesek fordítják. Legeltesd az én juhaimat, legeltesd a bárányaimat. Ez a teszt. Hogy mennyi a felelősségtudat bennünk ahhoz, amit Ő adott nekünk, az attól függ, hogy mennyire szeretjük Őt. Amikor megjött a gazda azt mondta: „gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem, és ott is takarok, ahol nem vettem” (26. v.). Őt a saját szavai kárhoztatták azon a napon. Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. Ez az Úr vágya. Testvérek, amikor szeretünk valakit, akkor nagyon figyelmesek vagyunk vele.

Az Úr nem azt akarja, hogy csak egyesek, hanem hogy mindenki szolgáljon Őneki azzal az ajándékkal, amit kapott. Azt akarja, hogy táplálkozzunk a tiszta szellemi tejjel, és azon növekedjünk. Észre fogom venni, hogy amit teszek éppen, az az, amit az Úr nekem adott, hogy tegyem. Ne más tegyünk testvérek. Ha szolgálsz, kell, hogy legyen visszaigazolásod az Úrtól, hogy ez az, amit tenned kell. Én nem tudom, hogy jön ez a visszaigazolás, de jönni fog. Láttátok ezt a ravasz (román fordítás szerint) szolgát. Azt mondja az Úr a 30. versben: és a haszontalan szolgát vessétek ki a külső sötétségre, ott lesz sírás és fogcsikorgatás. Ez fegyelmezést jelent.

Elvette az Úr valaha is Izrael népét? Soha! Fegyelmezte őket? El sem lehet mondani, hogy hányszor. Egy nép sem volt annyiszor fegyelmezve, mint ők. És most is láthatjátok, hogy milyen

helyzet van Izraelben. Tehát ez a nép folyamatosan fegyelmezve van, mert az Úr el akarja készíteni őket arra a pillanatra, amikor elérkezik hozzájuk a megbánás, megtérés Szelleme, és meglátják azt, Akit általszegeztek, és az Úr felé fogják fordítani a szívüket.

Azt kívánom testvérek, hogy tanuljuk meg, hogy az Úrhoz jöjjünk, és Ő mutassa meg, ha mi mást is jobban szeretünk, mint Őt. Hozza felszínre azt, ha van a bálványozásnak valamilyen útja a szívünkben, ha vannak más bálványaink. Olvastátok Ruth Paxson imádságát [magyarul: <https://filippi314.com/2020/05/12/reggeli-imadsag/>]. Ő azt mondja: az órák, amiket az Úr ad naponta, ne csak elmúljanak, hiszen azok az órák már nem térnek vissza. Sok területen fegyelmeznie kell, hogy azt tegyük, amit Ő akar.

Az Úr szent hívással hívott el bennünket, és a mi feladatunk az, hogy hit által válaszoljunk és fogadjuk el. Tanuljuk ezt meg. Tudjátok, hogy Pál megdorgálta a korinthusiakat, hogy: szorosságban vagytok a ti szívetekben..., tárjátok ki ti is a szíveteket!

Testvérek, tárjátok ki szíveteket! Radu, tárd ki a szívedet, hogy a testvérek mind beleférjenek. Azok is, akik nem úgy gondolkoznak mint te. Testvérek, nincs más út, hogy előrehaladjunk. Ha nem térünk vissza azokhoz a dolgokhoz, amelyekhez az Úr akarja, hogy visszatérjünk, nincs előrehaladás. Biztosan van sok akadály, sok veszély ezen a szövevényes úton, de mert a Szent Szellem az életünkben van, Ő meg tudja mutatni az utat, hogyan menjünk tovább. Testvérek, imádkozom, és azt kívánom, hogy mindenkit, akik hallgatják az Igét, az Úr érintsen meg úgy, hogy senki ne hátráljon meg. Én magam is azt kívánom, hogy ne hátráljak meg. Az Úr áldjon meg titeket.

Testvérek, szeretnék még mondani valamit. A jelenlegi világméretű koronavírus-járvány idején: Ne féljete! Ne féljete! Az Úr szabadítson meg a félelemtől. Tekintsünk bizalommal az Úrra, hogy Ő eljön, hogy elvigye az Ő népét. Ne féljünk attól, hogy mi fog történni. Attól féljünk, hogy nehogy ne kövessük az Urat és az Ő útját.

Testvérek, az Úr áldjon meg titeket!